

Sygn. akt VI GC 523/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 grudnia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2022 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki jawnej z siedzibą we W.

przeciwko **M. L.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) spółki jawnej z siedzibą we W. na rzecz pozwanego M. L. kwotę 467 złotych (czteryście sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w tym w elektronicznym postępowaniu upominawczym;

III. kosztami procesu w pozostałym zakresie obciąża powoda (...) spółkę jawną z siedzibą we W. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 523/22

UZASADNIENIE

W pozwie z 25 stycznia 2022 roku powód (...) spółka jawna z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. L. kwoty 810,09 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 630,87 złotych za okres od dnia 12 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty i 179,22 złotych od dnia 09 września 2021 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 17 maja 2021 roku, w ramach prowadzonych działalności gospodarczych, strony zawarły telefonicznie na czas nieokreślony umowę o współpracy, na mocy której powód w ramach (...) zapewnił pozwanemu dostęp do usług świadczonych przez uczestników konsorcjum, tj. (...) spółkę jawną z siedzibą we W., (...) spółkę akcyjną z siedzibą we W., (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą we W. i Kancelaria (...). (...) spółkę komandytową z siedzibą we W.. W zamian za powyższe pozwany zobowiązany był do uiszczania comiesięcznej opłaty abonamentowej, opłat dodatkowych określonych w cenniku oraz opłat określonych w odrębnych umowach z uczestnikami konsorcjum. Powód wskazał, że na potrzeby korzystania przez pozwanego z usług przekazał mu kody niezbędne przy logowaniu do systemu informacji administrowanych przez powoda. W związku ze świadczonymi usługami powód obciążył pozwanego fakturą na kwotę 630,87 złotych, jednakże pozwany tej należności nie uregulował. Następnie z dniem 18 maja 2021 roku nastąpiło rozwiązanie umowy współpracy przez strony.

Na dochodzoną pozewem kwotę składa się również kwota 179,22 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności stanowiąca równowartość 40 euro, na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o

przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 05 kwietnia 2022 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 1185/22 starszy referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany M. L. domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów postępowania prowadzonego przez Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt Nc-e 1343426/21 podnosząc zarzut braku legitymacji po stronie powoda i zaprzeczając jakoby pomiędzy stronami istniał stosunek obligujący pozwanego do zapłaty dochodzonych przez powoda kwot. Pozwany przyznał jednak, że podczas rozmowy telefonicznej w dniu 17 maja 2021 roku strony zawarły umowę telefoniczną, jednakże już w dniu 18 maja 2021 roku pozwany skutecznie odstąpił od tej umowy, a oświadczenie zostało przesłane do powoda drogą elektroniczną. Jednocześnie pozwany wskazał, że podczas rozmowy telefonicznej powód zapewnił go, że honorarium zostanie pobrane przez powoda dopiero po wyegzekwowaniu należności od dłużnika pozwanego oraz że koszt honorarium zostanie poniesiony przez dłużnika, jak również zapewniał, że żadne kwoty nie będą pobierane od pozwanego na start. Pozwany wskazał także, że nawet jeżeli byłby zobowiązany do zapłaty jakiejś kwoty, to powód powinien naliczyć tę opłatę proporcjonalnie – za jeden dzień. Nadto pozwany podniósł zarzut niewykonania przez powoda świadczenia określonego w pozwie wskazując, że powód nie świadczył na rzecz pozwanego żadnej usługi ani nie zapewnił mu możliwości korzystania z (...), zaś powód w tym systemie nigdy się nie logował.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 maja 2021 roku pracownik (...) spółki jawnej z siedzibą we W. J. skontaktowała się telefonicznie z M. L. i przedstawiła mu ofertę zawarcia umowy, której przedmiotem miało być zapewnienie mu dostępu do systemu prowadzonego przez (...) spółkę jawną z siedzibą we W. oraz inne powiązane z nim podmioty funkcjonujące w ramach utworzonego konsorcjum.

Również w trakcie tej rozmowy telefonicznej A. J. zaproponowała M. L. bezpłatną analizę pod względem wypłacalności dotyczącą jego kontrahenta, który zalegał mu z zapłatą wynagrodzenia za wykonane prace. W tym momencie do rozmowy włączył się pracownik (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą we W. – M. A.. Po dokonaniu podczas połączenia telefonicznego analizy wypłacalności wskazanego przez M. L. kontrahenta, M. A. zaproponował M. L., że reprezentowana przez niego spółka mogłaby przyjąć tę sprawę w celu podjęcia działań windykacyjnych i to na koszt dłużnika. M. A. poinformował M. L., że samo przyjęcie takiej sprawy na drogę windykacyjną i jej prowadzenie odbywa się bez kosztów po stronie zlecającego, gdyż należności za windykację są rozliczane tylko w przypadku sukcesu, za efekt, tj. za realnie odzyskaną część wierzytelności i wynoszą one wówczas 13% odzyskanej kwoty, nie mniej niż 560 złotych.

Nadto M. L. został poinformowany przez A. J., że w ramach zawieranej umowy ma on możliwość dostępu do systemu transakcyjnego i innych kanałów komunikacji z tym systemem, co oznacza możliwość: sprawdzania i monitorowania własnej firmy, sprawdzania i monitorowania innych przedsiębiorców, uczestnictwa w programie (...) (pod warunkiem spełnienia warunków tego programu), uczestnictwa w programie (...), w tym dostępu do promocji (...) na preferencyjnych warunkach. M. L. przekazano również, że umowy zawierane telefonicznie nie dają możliwości dostępu do informacji gospodarczych, w tym dopisywania dłużnika do Krajowego Rejestru Długów, wymaga to zawarcia odrębnej umowy w formie pisemnej z (...) spółką akcyjną z siedzibą we W. za jednorazową opłatą w kwocie 99 złotych i że projekt takiej umowy zostanie mu przesłany drogą mailową.

Ostatecznie w trakcie rozmowy strony ustaliły, że umowa z (...) spółką jawną z siedzibą we W. zostanie zawarta na okres 12 miesięcy za opłatą miesięczną w kwocie 400 złotych oraz z jednorazową opłatą aktywacyjną w kwocie 500 złotych

Po wyrażeniu zgody przez M. L. na zawarcie z (...) spółką jawną z siedzibą we W. umowy na powyżej uzgodnionych warunkach, M. L. został poinformowany o prawie do odstąpienia od umowy zawartej na odległość w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia i o sposobie tego odstąpienia. Nadto w trakcie rozmowy z pracownikiem spółki (...) wyraził zgodę na rozpoczęcie świadczenia usług określonych w umowie i regulaminie przed upływem terminu do odstąpienia od umowy oraz został poinformowany, że w takim przypadku kwotę do zapłaty oblicza się proporcjonalnie do zakresu spełnionego świadczenia z uwzględnieniem w umowie lub regulaminie ceny lub wynagrodzenia.

nagranie rozmowy telefonicznej – k. 45 akt, transkrypcja rozmowy telefonicznej – k. 110-125 akt, zeznania świadka A. J. – protokół rozprawy z dnia 16 listopada 2022 roku – k. 133-135 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:36-00:32:31)

W wiadomości mailowej z dnia 17 maja 2021 roku zatytułowanej „Potwierdzenie telefonicznego zawarcia umowy z K. (...) i wzór umowy (...)” pracownik (...) spółki jawnej z siedzibą we W. J. przesłała na adres mailowy: (...) potwierdzenie zawarcia podczas rozmowy telefonicznej umowy ramowej o świadczenie usług pomiędzy tą spółką a M. L..

wiadomość mailowa z dnia 17 maja 2021 roku – k. 16-18 akt, załącznik numer 1 do umowy ramowej – zgoda na świadczenie usługi przed okresem odstąpienia od umowy – k. 19 akt, projekt umowy ramowej – k. 20-24, akt, projekt umowy referencyjnej na udostępnianie informacji gospodarczych – k. 25-26, 28-29 akt, cennik – k. 27 akt, zeznania świadka A. J. – protokół rozprawy z dnia 16 listopada 2022 roku – k. 133-135 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:36-00:32:31)

(...) spółki jawnej z siedzibą we W. J. nie przekazywała M. L. drogą mailową żadnych loginów umożliwiających dostęp do systemu.

zeznania świadka A. J. – protokół rozprawy z dnia 16 listopada 2022 roku – k. 133-135 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:36-00:32:31)

Już w następnym dniu, tj. w dniu 18 maja 2021 roku, M. L. odstąpił od umowy zawartej z (...) spółką jawną z siedzibą we W. przesyłając oświadczenie na adres mailowy spółki.

niesporne

W dniu 01 czerwca 2021 roku (...) spółka jawna z siedzibą we W. wystawił na rzecz M. L. fakturę numer (...) na łączną kwotę 630,87 złotych, na którą złożyły się: kwota 615 złotych za aktywację podstawową i kwota 15,87 złotych tytułem opłaty miesięcznej za dostęp do usług (za okres od dnia 18 maja 2021 roku do dnia 18 maja 2021 roku), z terminem zapłaty do dnia 11 czerwca 2021 roku.

faktura numer (...) – k. 30 akt

Pismem z dnia 07 września 2021 roku (...) spółka jawna z siedzibą we W. wezwał M. L. do zapłaty kwoty 630,87 złotych w terminie do dnia 19 września 2021 roku, jednakże bezskutecznie.

wezwanie do zapłaty – k. 31 akt, potwierdzenie nadania – k. 32 akt

W dniu 20 września 2021 roku (...) spółka jawna z siedzibą we W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego M. L. kwoty 810,09 złotych wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 630,87 złotych za okres od dnia 14 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty.

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2021 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1343426/21 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty z dnia 04 listopada 2021 roku umorzył postępowanie w całości oraz stwierdził, że każda ze stron ponosi koszty procesu związane ze swym udziałem w sprawie.

pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 33-35 akt, nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 35 akt, sprzeciw – k. 36-38, 39-41 akt, postanowienie – k. 42 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie niniejszej Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron, aczkolwiek jedynie w takim zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną, a także na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów oraz nagrania rozmowy (wraz z jej transkrypcją), podczas której doszło do zawarcia umowy, przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Odnosnie do osobowych źródeł dowodowych, to Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. J. i oparł się na nich w szczególności w zakresie, w jakim świadek wskazała, że była ona odpowiedzialna jedynie za pozyskiwanie klienta i zawarcie z nim umowy, nie przysyłała klientowi loginów umożliwiających dostęp do systemu oraz że nie odpowiadała za dalszą obsługę umowy. Świadek wskazała także, że po zarejestrowaniu umowy, klient otrzymuje loginy umożliwiające korzystanie z systemu (panelu klienta), ale nie posiadała wiedzy, jak było w przypadku pozwanego. Nadto świadek nie pamiętała żadnych szczegółowych okoliczności związanych z zawarciem umowy z pozwanym.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka jawna z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. L. kwoty 810,09 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 630,87 złotych za okres od dnia 12 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty i 179,22 złotych od dnia 09 września 2021 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem opłaty aktywacyjnej oraz należności abonamentowej za zapewnienie pozwanemu dostępu do internetowego systemu transakcyjnego powoda świadczonego w dniu 18 maja 2021 roku – w zakresie kwoty 630,87 złotych oraz tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności stanowiąca równowartość 40 euro, na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) – w zakresie kwoty 179,22 złotych, swoje roszczenie wywodząc z umowy o współpracę, do której zawarcia dojść miało podczas rozmowy telefonicznej przeprowadzonej z pozwanym w dniu 17 maja 2021 roku.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany M. L. zakwestionował legitymację procesową powoda zaprzeczając jakoby pomiędzy stronami istniał stosunek prawny obligujący pozwanego do zapłaty dochodzonych przez powoda kwot. Pozwany przyznał przy tym, że podczas rozmowy telefonicznej w dniu 17 maja 2021 roku strony zawarły umowę telefoniczną, niemniej jednak wskazał, że już w dniu 18 maja 2021 roku pozwany skutecznie od niej odstąpił, a oświadczenie to zostało przesłane do powoda drogą elektroniczną. Mając to na uwadze pozwany wskazał, że nawet jeżeli byłby zobowiązany do zapłaty jakiejś kwoty, to powód powinien naliczyć ją proporcjonalnie – za jeden dzień. Nadto pozwany podniósł zarzut niewykonania przez powoda świadczenia określonego w pozwie wskazując, że powód nie świadczył na rzecz pozwanego żadnej usługi ani nie zapewnił mu możliwości korzystania z systemu, zaś powód w tym systemie nigdy się nie logował.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do najdalej idącego zarzutu strony pozwanej w przedmiocie braku legitymacji czynnej, Sąd zważył, że posiadanie przez strony legitymacji czynnej i biernej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej (po stronie powoda), jak i biernej (po stronie pozwanego) prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo (tak też Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 grudnia 2012 roku, sygn. akt III CZP 83/12).

W ocenie Sądu powyższy zarzut pozwanego pozostawał jednakże całkowicie chybiony, albowiem z przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym z nagrania rozmowy telefonicznej prowadzonej pomiędzy pracownikiem powoda – A. J. a pozwanym (i niekwestionowanej przez pozwanego w żadnym zakresie jej transkrypcji przedłożonej przez powoda) jednoznacznie wynikało, że podczas tej rozmowy telefonicznej, a która to rozmowa miała miejsce w dniu 17 maja 2021

roku, pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy o wskazanej przez powoda treści. Okoliczność ta została przy tym przyznana także przez samego pozwanego jeszcze w treści sprzeciwu od wydanego w sprawie nakazu zapłaty. W tej sytuacji zdaniem Sądu uznać należało, że strony zawarły telefonicznie – na odległość – umowę o świadczenie usług, na podstawie której pozwany miał możliwość sprawdzania i monitorowania własnej firmy, sprawdzania i monitorowania innych przedsiębiorców, uczestnictwa w programie (...) (pod warunkiem spełnienia warunków tego programu), czy uczestnictwa w programie (...), w tym dostępu do promocji (...) na preferencyjnych warunkach. Jednocześnie nie było wątpliwości, albowiem wynikało to wprost ze składowych w czasie przedmiotowej umowy oświadczeń, że sporna umowa nie obejmowała dostępu do informacji gospodarczych, w tym dopisywania dłużnika do Krajowego Rejestru Długów, wymagało to zawarcia odrębnej umowy w formie pisemnej z (...) spółką akcyjną z siedzibą we W. za jednorazową opłatą w kwocie 99 złotych i projekt takiej umowy został przesłany pozwanemu drogą mailową. Nadto nie było również wątpliwości, że samo zlecenie windykacji posiadanych wierzytelności, jak i prowadzenie takiego postępowania nie wiązało się z koniecznością uiszczenia na tym etapie postępowania jakichkolwiek kosztów, obowiązek zapłaty przewidziany był w postaci prowizji za sukces, a więc w przypadku skutecznego jej odzyskania i pozwany był o tym kilkakrotnie informowany. Nadto z treści przeprowadzonych dowodów jednoznacznie wynikało, że strony zawarły sporną umowę na okres 12 miesięcy za opłatą miesięczną w kwocie 400 złotych oraz jednorazową opłatą aktywacyjną w kwocie 500 złotych. W tej sytuacji nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut pozwanego, że był on zapewniany o nieodpłatności świadczeń. Przebieg utrwalonej rozmowy, jak też składane w niej oświadczenia przez samego pozwanego, przeczą temu zarzutowi i wskazują wyraźnie na to, że strony uzgodniły opłatę jednorazową i opłatę miesięczną oraz ich wysokość, zaś nieodpłatność dotyczyła wyłącznie zlecenia windykacji zakończonej niepowodzeniem, gdyż wynagrodzenie za czynności windykacyjne pobierane było we wskazanej wartości tylko w przypadku wyegzekwowania wierzytelności.

Jednocześnie również nie było sporu co do tego, że pozwany będący osobą fizyczną zawarł sporną umowę jako przedsiębiorca, lecz nie była ona bezpośrednio związana z jego działalnością gospodarczą (usługi budowlane), a zatem zastosowanie znajdują w niniejszej sprawie obowiązujące wówczas przepisy ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 287 ze zmianami), w tym art. 38a, zgodnie z którym przepisy dotyczące konsumenta zawarte w niniejszym rozdziale stosuje się do osoby fizycznej zawierającej umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla tej osoby charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

Stosownie zaś do art. 15 ust. 3 tej ustawy, jeżeli na wyraźne żądanie konsumenta wykonywanie usługi albo dostarczanie wody, gdy nie jest ona dostarczana w ograniczonej objętości lub w ustalonej ilości lub energii cieplnej, za które konsument jest zobowiązany do zapłaty ceny, ma się rozpocząć przed upływem terminu do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa, przedsiębiorca wymaga od konsumenta złożenia oświadczenia: zawierającego takie wyraźne żądanie na trwałym nośniku oraz że przyjął do wiadomości informację o utracie prawa do odstąpienia od umowy z chwilą jej pełnego wykonania przez przedsiębiorcę. Jednocześnie zgodnie z art. 35 ustawy, jeżeli konsument wykonuje prawo odstąpienia od umowy po zgłoszeniu żądania zgodnie z art. 15 ust. 3 i art. 21 ust. 2, ma obowiązek zapłaty za świadczenia spełnione do chwili odstąpienia od umowy. Kwotę zapłaty oblicza się proporcjonalnie do zakresu spełnionego świadczenia, z uwzględnieniem uzgodnionej w umowie ceny lub wynagrodzenia. Jeżeli cena lub wynagrodzenie są nadmierne, podstawą obliczenia tej kwoty jest wartość rynkowa spełnionego świadczenia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że mając na uwadze przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie budziło wątpliwości Sądu, że pozwany zawierając z powodem umowę podczas rozmowy telefonicznej wyraził zgodę na rozpoczęcie świadczenia usług określonych w umowie i regulaminie przed upływem terminu do odstąpienia od umowy. W tej sytuacji – co do zasady – był on zobowiązany pokryć koszty spełnionego świadczenia proporcjonalnie, w sposób określony w art. 35 ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 287 ze zmianami). Nie było przy tym sporne, że w niniejszej sprawie dzień po zawarciu umowy, a więc

w dniu 18 maja 2021 roku, pozwany złożył powodowi oświadczenie o odstąpieniu od zawartej umowy, zaś powód obciążył pozwanego kwotą 615 złotych za aktywację i kwotą 15,87 złotych tytułem opłaty miesięcznej za dostęp do usług za okres od dnia 18 maja 2021 roku do dnia 18 maja 2021 roku (faktura numer (...)).

Jak wskazał Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 08 października 2020 roku (sygn. akt C-641/19, EU przeciwko (...), Lex numer 3061105) w celu określenia proporcjonalnej kwoty, jaką konsument jest zobowiązany zapłacić przedsiębiorcy, w przypadku gdy konsument ten wyraźnie zażądał, aby wykonanie zawartej umowy rozpoczęło się w trakcie biegu terminu uprawniającego do odstąpienia od umowy i od umowy tej odstępuje, należy uwzględnić cenę uzgodnioną we wspomnianej umowie za ogół świadczeń w niej przewidzianych, a należną kwotę obliczyć pro rata temporis. Jedynie w przypadku gdy zawarta umowa wyraźnie przewiduje, że jedno lub kilka świadczeń będzie spełnianych w całości wraz z rozpoczęciem wykonania umowy, w sposób odrębny, po cenie, którą należy uiszczać oddzielnie, przy obliczaniu kwoty należnej przedsiębiorcy należy uwzględnić całość ceny przewidzianej za takie świadczenie. W niniejszej sprawie zaś skoro strony przewidziały opłatę jednorazową (za aktywację dostępu) oraz opłatę miesięczną (za dostęp), uprawnione było w okolicznościach niniejszej sprawy – co do zasady – domaganie się przez powoda kwoty 615 złotych brutto (500 złotych netto, opłata aktywacyjna, w całości) i kwoty 15,87 złotych brutto (12,90 złotych netto za jeden dzień dostępu do usług, opłata miesięczna w kwocie 400 złotych netto : 31 dni = 12,90 złotych netto).

Aby jednakże żądanie zapłaty powyższej kwoty Sąd uznał za zasadne, koniecznym było wykazanie przez powoda, że nie tylko sama umowa została zawarta, lecz że nastąpiło spełnienie świadczenia przez powoda, a więc rozpoczęcie świadczenia usług określonych w umowie, zgodnie bowiem z art. 35 ustawy, jeżeli konsument wykonuje prawo odstąpienia od umowy po zgłoszeniu żądania zgodnie z art. 15 ust. 3 i art. 21 ust. 2, ma obowiązek zapłaty za świadczenia spełnione do chwili odstąpienia od umowy. Jakkolwiek bez znaczenia pozostaje, czy pozwany korzystał z usług powoda, niemniej jednak pozwany podnosił przy tym, że powód nie świadczył na jego rzecz przedmiotowych usług i nie zapewnił mu możliwości korzystania z systemu. Mając na uwadze powyższe stanowiska stron wskazać należy, że zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu wynikającym z art. 6 k.c., to powoda w obciążał ciężar wykazania, że łącząc strony umowę wykonał w zakresie, za jaki domaga się wynagrodzenia, tj. że przekazał pozwanemu loginy umożliwiające dostęp do systemów powoda i tym samym rozpoczął świadczenie usług na rzecz pozwanego. Mając bowiem na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, jedynie w takim przypadku powód mógłby się domagać od pozwanego zapłaty proporcjonalnie wyliczonej opłaty abonamentowej oraz całej opłaty aktywacyjnej. W ocenie Sądu powód ciężarowi w tym zakresie nie podolał. Sąd zważył, że z żadnego dowodu zgromadzonego w aktach sprawy nie wynika, ażeby powód zapewnił pozwanemu dostęp do swojego systemu po zawarciu umowy, w tym, aby pozwany otrzymał od powoda login umożliwiający dostęp do tegoż systemu. Z treści wiadomości mailowej z dnia 17 maja 2021 nie wynika, aby pozwanemu w tym mailu przekazano jakiegokolwiek dane umożliwiające logowanie, np. login lub hasło dostępu albo instrukcję logowania do systemu internetowego. Co więcej, jak zeznała świadek A. J., przesłany mail był jedynie potwierdzeniem zawarcia umowy, nie przekazywała ona pozwanemu żadnych loginów dostępowych do systemu i nie posiadała wiedzy, czy zostały one przesłane wskazując jedynie, że winny być one przesłane po zarejestrowaniu umowy. W tej sytuacji w ocenie Sądu, powód nie wykazał, ażeby swoje świadczenie – w postaci zapewnienia pozwanemu dostępu do systemu (umożliwienia mu korzystania poprzez przekazanie stosownych loginów) – względem pozwanego spełnił, i tym samym, ażeby pozwany z usług świadczonych przez powoda mógł w dniu 18 maja 2021 roku korzystać (jak zaś wskazano powyżej, to czy pozwany faktycznie z nich korzystał, czy nie, nie miało znaczenia).

Wobec powyższego skoro powód nie zdołał wykazać, że przysługuje mu roszczenie o zapłatę żądanej kwoty 630,87 złotych tytułem opłaty jednorazowej i proporcjonalnie naliczonej opłaty miesięcznej, które należne byłyby za świadczenie do dnia odstąpienia od umowy, o ile zostałyby ono spełnione, to tym samym nieuprawnione jest także żądanie zasądzenia na jego rzecz kwoty 179,22 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893), na marginesie jedynie wskazując, że niezasadne byłoby też żądanie zasądzenia od tej kwoty odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych

(lecz odsetek ustawowych za opóźnienie), przedmiotowa rekompensata z całą pewnością nie stanowi bowiem transakcji handlowej w rozumieniu ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893).

Mając na względzie powyższe Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 734 § 1 k.c. i art. 735 § 1 k.c. w zw. z art. 22¹ k.c. w zw. z art. 38a, 35 i art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 roku, poz. 287 ze zmianami) w zw. z art. 6 k.c. stosowanym a contrario powództwo oddalił w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim i trzecim wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c., art. 505³⁷ k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 2 i § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: DZ. U. z 2018 roku, poz. 265) zasądając od powoda jako strony przegrywającej na rzecz pozwanego jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania w kwocie 467 złotych (w tym kwotę 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwotę 270 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu w niniejszej sprawie oraz kwotę 180 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w elektronicznym postępowaniu upominawczym). Kosztami procesu w pozostałym zakresie Sąd obciążył powoda uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 22 stycznia 2023 roku